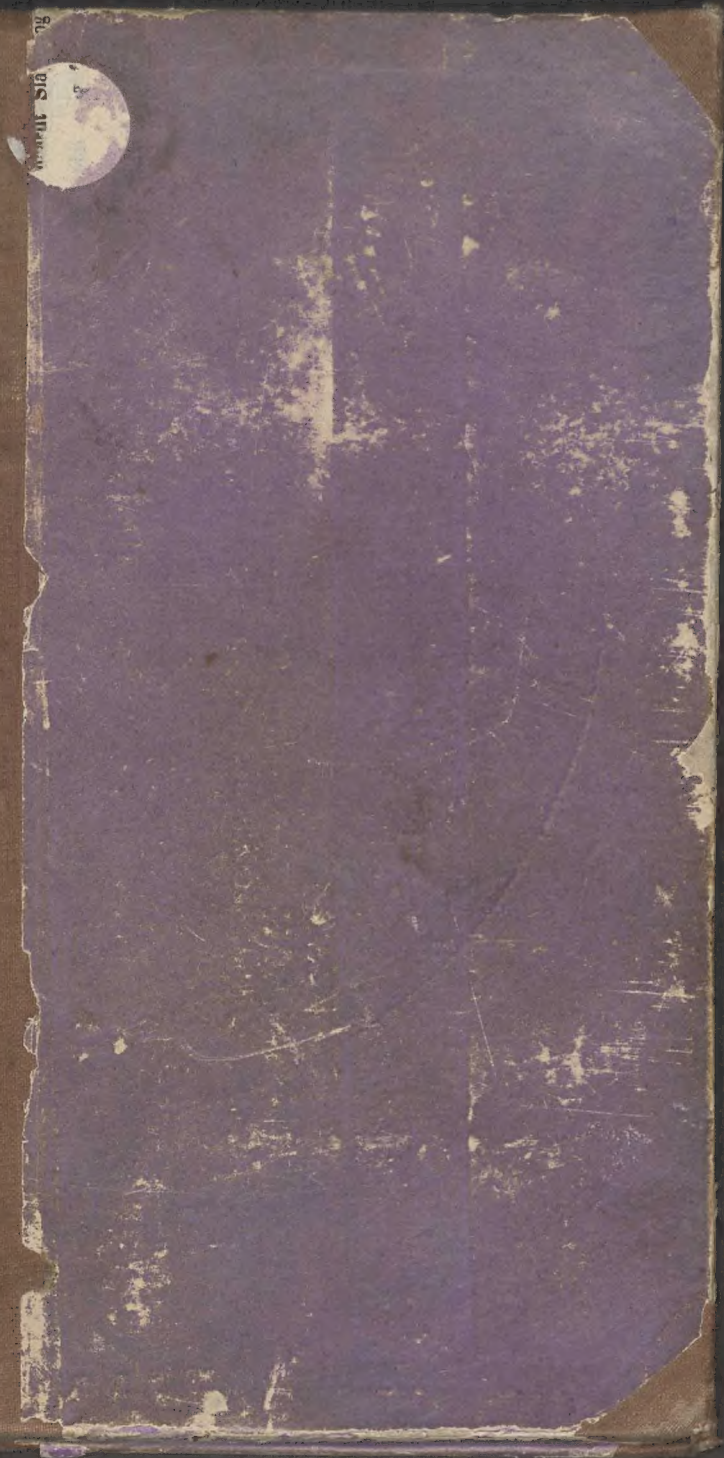
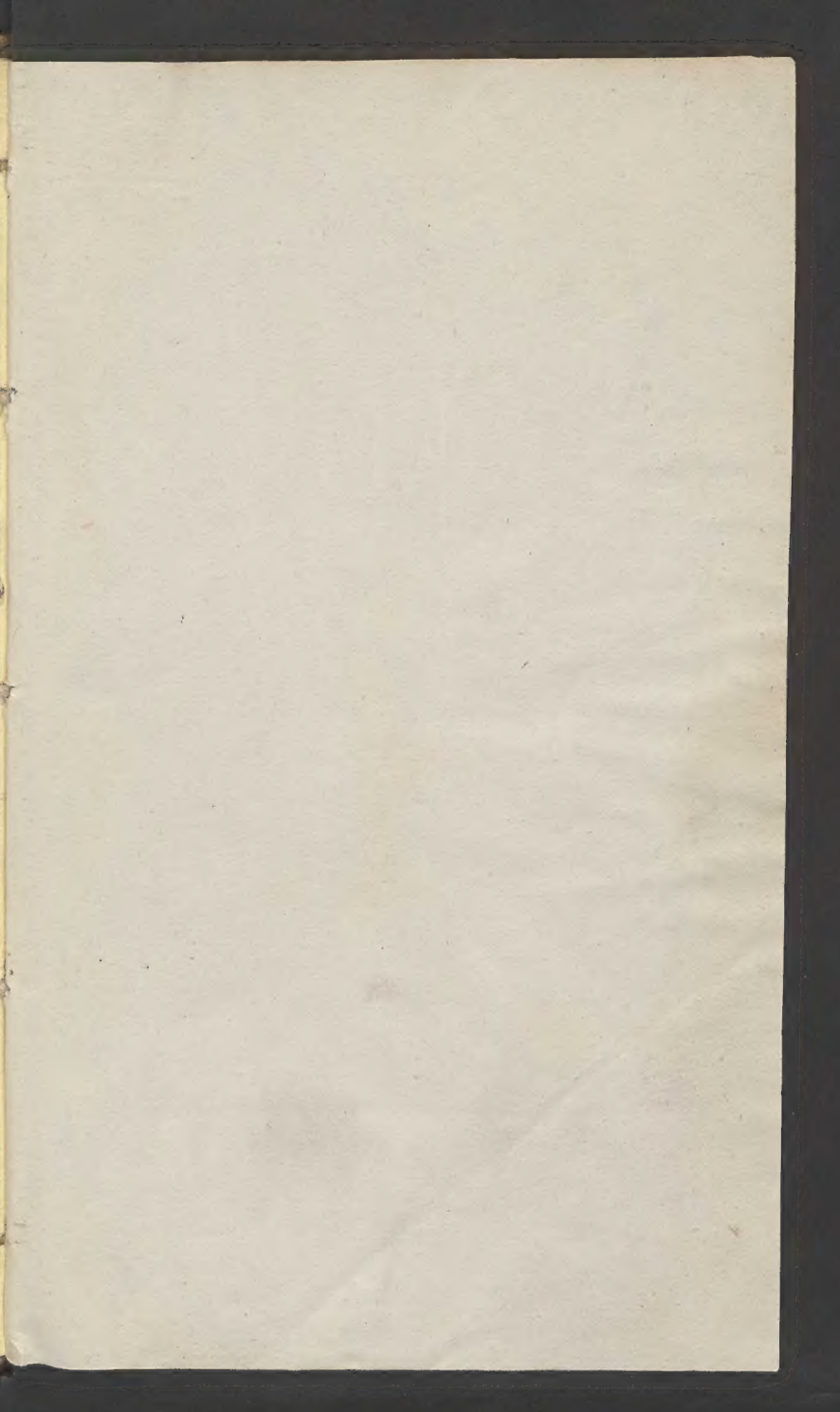

1845. 1. 1. 1. 1. 1.

159

R Í M U R

AF

ÞORSTEINI UXAFÆTI.

ORKTAR AF

ÁRNA BÖÐVARSSYNI

1755.

Landslökasafn

ÖNNUR ÚTGÁFA.

KAUPMANNAHÖFN.

ÚTGEFANDI: PÁLL SVEINSSON.

PRENTAÐAR HJÁ LOUIS KLEIN.

1858.

1811

FORSTNERI UXAE ETI

ANNA FORSTNERI

1751

1751

1751

1751

1751

1751

FYRSTA RÍMA.

1. Herjans bið eg haukarnir
hingað fljúga náí,
Fjölneis vínið færi mèr
frekt sem eptir þráí.
2. Opt hafa snotur Íslands skáld,
út af frægðar mönnum,
boðið fólki sónar sáld
og setið í ljóða rönnum.
3. Vannst þeim höggva í vöku skarð,
vinskap hollan þáðu,
af því fólki inndælt varð
og elskuðu þá, sem kváðu.
4. Opt hef eg ljóða nornir neytt
nýráðs sækja gjöldin,
tíðum borið hjartað heitt,
og hafnað svefni' á kvöldin.
5. Kvásis unda flæði flóð,
fylli kerin óma,
síðan vökvi sinnu slóð
safinn helgidóma.

6. Ó, þú fögur yndislig
eðla nornin ljóða!
láttu bera mundu mig
málsins akurgróða!
 7. Því mig beiddi herra hýr,
hvern ei brestur gæði,
yfir lesa æfintýr,
og yrkja nokkur kvæði.
 8. Vín eg girnist sækja' úr són,
sárum firrtur ekka,
höfðingjans fyrir blíða bón,
Balðurs erfi drekka.
 9. Allt hvað bezt að mælast má
og menn hafa þenkt til góða,
göfugan hlaðist ætíð á
eyðir Rínar glóða.
 10. Fjótt skal enda formálinn
fyrir þjóðar prýði,
efnið byrjað fremur finn;
fólkið sitji' og hlýði.
-

11. **Kappinn bjó í Krossavík,**
kosta auðinn þáði,
Þorkel nefndi þjóðin rík.
þennan lofa náði.
12. Geitis arfi laufann lét
laugast unda flæði,
átti systur, Oddný hèt.
ógipt voru bæði.

13. Afhald mesta frúin frjáls
fèkk af njótum skjalda,
var þó ungri varnað máls
vefju silkitjalda.
14. Valinn átti þorkell þræl
þorska blátt um ræfur,
þenna flutti þjóð farsæl,
þægur var og gæfur.
15. Freysteinn nefndur fagri var,
fríðleik yfir marga,
líka dygðir beztu bar
blíður fæðir varga.
16. Nú skal fleiri nefna þó
njóta fofnis grundar,,
í Krummholti Krummur bjó
kendur son Vemundar.
17. Vemundur var Ásbjörns arfi
Ásbjörn Krumms hins gamla
hver af Vors hinn vizkudjarfi
voða björn lét svamla,
18. Undir hæðir Ísafróns
ægis norna vèsi
leystum nam án lukkutjóns
land á Hafranesi.
19. Þaðan inn til Þernuness,
þar á dýra fleti,
Strúð og aðrar eyjar þess
ætla' eg bókin geti.

20. Yngra Krumms eg nefni nú
npti fofnis reita,
þórgunna nam þessi frú
þorsteinsdóttir heita.
21. Veturliða sonur sá
segist bur Ásbjarnar,
Beitistöðum frægur frá,
Fróða geymir kvarnar.
22. Ólafs niðja Langháls ljóð
lýsa fólki blíðu,
Bjarnarsonar brands með glóð,
birtir reiðar síðu.
23. Frú þórgunna vitur var,
vinsældum þó tapi,
andlits ekki blóma bar,
býsna forn í skapi.
24. Harðlynd þótti hringa ey.
heldur margkunnandi,
órík hjónin yggs á mey
eru svo búandi.
25. Aldurs hærri hringpöll var
heldur en brodda reynir,
engin börnin áttu þar,
um svo bókin greinir,
26. Sigtýs mína svölu ber
senn að Noregs ríki.
Styrkár nefnist vopna ver
vænn höfðingja líki.

27. Son Indriða sæmdar manns,
sveipaður öllum blóma,
faðir nefndist Hreiðar hans
hlaðinn nógum sóma.
28. Hreiðar átti hlýra þann,
höldar Ásbjörn kalla,
Yrjarskeggja faðir fann
fremd og prýði snjalla.
29. Ólöfu systur Ásbjarnar
átti Klippur hersir,
Sigurð Slefur skjóma skar
sköfnungs eggja hvessir.
30. Áður taldra hlýri hæt
hersir vænn Erlingur
Hörðalands, sem gjörla get,
grafnings studdi bringur.
31. Ívar nefnist Erlings bur,
elfdur jötna rómi,
sá var firða fríðastur
fyrir það kallast Ljómi.
32. Unna náði honum hól
hver einn vopna ullur,
þó var eyðir orma bóls
ofmetnaðar fullur.
33. Aflið bar og íþróttir,
öðrum fremri haldinn;
þannig lengi laufa ver
lífði sinni baldinn.

34. Þótti engin silkisól
sér fullkosta mundi,
gamla drambið innra ól
epli brjósts í lundi.
35. Þegar um slíka þenki opt,
þykjumst eg til reka,
þeir eru eins og þeirra lopt.
Það skrifar Seneka.
36. Hjá Styrkári vaskur var
vitrum frænda trygðar,
opt á Gimsum þessi þar
Þrándheims innan bygðar.
37. Regni Draupnis, gjörla get,
gæfan yfir þá hvelfir,
Styrkårs arfi ungur hêt
Einar Þambaskelfir.
38. Iljabreiður Indriði
og Styrkár á Gimsum
reynast bræðra synir sè,
svo er mælt af ýmsum.
39. Ívar Styrkårs elska nam
eðli gríðar storma,
Ljómi stýra græðis gamm
gjörði' um fögnuð orma.
40. Í kaupferðir Englands til.
eins að veldi Dana,
þangað sótti unnar yl
álfur byrðar Grana.

41. Ygða Sigtýs Ívar bað
eittsinn hætti breyta,
kaldri foldu Ísa að
undir pólinn leita.
42. Sína kallar fleygir fès
fríður njóta saxa,
jórinn gekk af hlunnum hlès
hýmdi' á tröðum laxa,
43. Klyfja náði fríðum fans
fákinn öldu norna;
glyggur segla gefur ans
glápti' á dröfnin forna.
44. Byrinn kemur, blès í voð
bráður funa hlýri;
undan landi ganar gnoð
geyspaði Rán við stýri.
45. Elris jötuns garmur gó,
glöddust brjótar nadda,
gýmis völvu Sleipnir sló
slúngin blóðughadda.
46. Þar til lífuð þorna gná,
þundar prýði haldin,
hóf sig upp úr hafinu blá,
hvítan skautar faldinn.
47. Blærinn þægt í böndum hvein,
blika dúkar gnoða,
fagrahvel á foldu skein,
fylltist gullnum roða.

48. Svífa höfðum siglandi,
svo sem til er vandi,
gjörðu' og trjónu gínandi,
gekk svo fley að landi.
49. Flana gjörði senn í sjó
svörður af kneri bragna;
fólkið vel um festar bjó:
flóða dunur þagna.
50. Getur sagan: Gautavík
geymist þar á láði,
sem að hirðin heillarík
hafnir taka náði.
51. Sigurljóma Heimdals hýr,
hirðir mundar jaka,
upp á land með ýta snýr
og svo náðir taka.
52. Þetta frètti þjóðin rík;
Þorkell náði ríða
Geitisson í Gautavík —
glóir á skartið fríða.
53. Foringjans er ferðin greið.
Fjölnis mærin stundi;
renna jóar rætta leið
reiðskap fögrum undir.
54. Sterkan hitti stýrimann
stoltur bóndinn ríkur,
með sèr býður honum hann
heim til Krossavíkur.

55. Líka skyldu laufa þórs
lundar glæsis bara,
þá sem vildu þilju jós
þangað með honum fara.
56. Kappinn þakkar bónda blítt
bezta kostinn þenna;
var nú síðan ferðum flýtt;
fákar móðir renna.
57. Ívar flytja auðnu vann;
er sá nógu ríkur;
fífu bör með fimta manni
fór til Krossavíkur.
58. Seggja gleðjast sinnu korn,
sínu una ráði;
út nam býta álma þorn
Yrsu burdar sáði.
59. Þorkell bezta bónda val,
blíður eittsinn náði
systur heimta sína' á tal;
síðan þetta tjáði:
60. „Kominn er hingað nýtur nú
nöðru geymir reita,
gjarnan vil eg þessum þú
þjónir, mærin teita.
61. Þetta væri þægast mæð,
þylur bóndinn djarfi,
„því að aðrir eru hær
allir í nokkru starfi.“

62. Var algróið vizku tún,
þó vantaði málið hreina;
tekur kefli' og reist á rún
rósín eðalsteina.
63. Þorkell skoðar þetta rit;
þundi jötuns bóna
lèt sèr ekki falda fit
finnast til að þjóna.
64. Þar um tala fremur fátt
fýsir gefni banda,
boða gjörir þankinn þrátt,
þar muni' illt af standa.
65. Reiðast náir gefni gulls,
gróins hirðir reita;
þorði' hún ekki því til fulls
þessu lengur neita.
66. Ágæt niptin elda hlès
allmjög hlýðnast honum;
þjónaði síðan þundi fès;
það fór eptir vonum.
67. Þáttur stirður þrýtur einn,
þessi stundar ljóða,
bið eg virði hjarta hreinn
hirðir mundar glóða.
-

ÖNNUR RÍMA.

1. Ása minni' í öðru sinni enn eg nenni,
göfugum lundi geisla mundar
góðfúslega fram að bjóða.
 2. Mèr er yndi máls af tindi mæðar hræður,
sýna lundi svofnis dýnu;
sviptir rauna styður gipta.
 3. Skal ei gleyma um hyggju heima hlíð þess biðja,
sigur og yndi leiki' í lyndi
lífsins blóma runni fífu.
 4. Eins og vildi eða skyldi aldrei Baldurs
get eg vandað honum til handa
horna vín af eðli mínu.
 5. Því skal beiða nú og neyða þornir fornar
kvæðasals af helgihæðum
hjartans vökva foldar parta.
 6. Svo að fleygur fálki' ódeigur fjölnis ölið
mèr nú beri Báleygs skála,
blundinn eptir morgunstunda.
 7. Því nær lýsir, ljóða dísir lengi fengu
gefið krapta, utan efa,
æðavörmum smiðum kvæða.
 8. Kætist hugur, dafni dugur, dáða náðir
hreppi brjóst, en þungum þjósti
þeisti' eg burt úr sinnu reitum.
 9. Sumri hallar, sagan kallar, sveitin teita
efnið heyri, aptur nefnir
ýmu byr að kveða rímu.
-

10. Beið þar óður ristill rjóður reynir fleina,
þvert á móti þanka rótum
þjóna gjörðu' um ormatjónið.
11. Leið á vetur, gjörla getur, glósan ljósa
undir belti ísa mundar
eyjan þykkar — fólkið segir.
12. Þorkell frèttir þessu eptir, þorna nornin
hún á kefli risti rúnir,
reynir spanga orðin greina.
13. Ívar betur ei í vetur yður viður
gjörði'en svo, að gullhlaðs jörðin
gjöld fær þunguð af hans völdum.
14. Síðan tára brimsölt bára bráðlega náði,
falla af klettum haddar hjalla,
hrund af angri menja stundi.
15. Þundur geira þylur ei meira þar um parið;
vetur endar, varminn sendist;
vorið blíða gleður lýði.
16. Ívar lætur óskilmætur alheims dala
glað hjá síki Gautavíkur
greiðan búa til með reiða.
17. Gætir kveður kæti meður klóta spjóta;
hèr með fara hans fylgjarar,
hesta fengu allra beztu.
18. Þorkell fylgdi þakinn skildi þeim að heiman;
reiðar dýrin rèttar leiðir
renna sveitt og mæði kenna.
19. Geitis niður göfugan viður geymir seima

- ræðu hóf og mælti' af mæði:
 „Mèr eg beiði kunnugt veri,
20. hvert ráð gerir hringa ver með hreiðri greiðum
 fyrir barni fljótt án varnar
 finna' er átt við systur minni.
21. Eða viltu elsku fyltur eiga veiga
 göfuga hrund, eg gef þá mundinn
 góðar sæmdar hringatróðu.
22. Ívar rjóður eins og blóðið eyði reiðist
 hringa þar og síðan svarar:
 „Svívirðing eg heyri nýja.
23. Vest erindi Íss að strindi allir kalla
 skylda' eg eiga hringa hildi,
 sem hefr ei mál um æfi gefist.
24. Átti tíðum opt hjá lýðum æðir gæða
 kost á niptum fingra frosta
 fleygir randa í Noregi.
25. Óhappsælum þínum þræl um þenna kenna
 máttu krakka menja gáttar
 maðr! en hætta þessu slaðri.“
26. Þorkell segir: „Ef þú eigi enn við kennist
 eða smánar auðar beðju
 orðakælum svigurmæla,
27. skaltu sjálfur, sverða álfur, seinast reyna,
 leið eg aldrei lundum heiða
 lyngorms fyrri svívirðingu!“
28. Ívar reiðist, út svo leiðist alin úr bali,

sigurvendill svíradigur

særði' á fæti þorkel mætan.

29. Járns úr fari fossum þar svo flóði blóðið;
þorkels aptur þrekinn kraptur
þundar logann reiddi mundum.
30. Ívar brá sèr undan þá, svo egginn legginn
skýfði jós, en hvergi hlífði,
hljóp af baki kappa makinn.
31. Náði sínum fèlögum fínnum fleina reynir.
Þorkell ríður, raunir bíður,
ríkur heim til Krossavíkur.
32. Þrjátígi mönnum safnar sönnum seima geymir
næsta dag, en gjarða glæstir
ganga fílar þreyttir, svangir.
33. Báru hjálma, hreina málma og herjans serki:
skildir blika, brátt til hildar
búnir voru, ekki lúnir.
34. Riðu' án þrauta rètt til Gauta - ríkir - víkur.
Senn má vara sig brynþvara
sekur týr á ránar dýri.
35. Kippti bryggjum álma yggur, atker skatnar
draga upp og dúkum haga;
dynur í seglum elda vinur.
36. Leikur stýri' um laxa mýri liðugt viður.
blóðughadda böndin hljóða.
beljar dröfn á fróni skelja.
37. Andi Kára eins og bára eltu' óheltan

Sleipni hafs um gleiðar greipar
Gýmis nornar langan tíma.

38. Svo til gengur, syngur strengur; sveitin teita
fagnar byrnum; þeyrinn þagnar,
þegar náðu Hörða láði.
39. Í kyrsetu Ívar getur unað munum,
þar sem frændur reiði rændir
rjóðum snilling eru góðir.
40. Mikið fagna blíðir bragnar brjóti spjóta
virðing með og veizlu tæða.
Víkjum svo frá kappa ríkum.
41. Mína þanka má til ranka að minnast hinna.
Þorkell bóndi gnæpur góndi
gýlnum eptir karfa býlis.
42. Mjög voteygður, varateygður veitir skeyta
reisti aptur, ráða taptur,
ríkur heim til Krossavíkur.
43. Mikið unir Óðins muni illa spillis
odda slyngur óvirðingu,
átti' ei venju smán þess háttar.
44. Orð til finna um miðsumars eiði skeiðið,
sæmdum gædda sveinbarn fæddi
systir Þorkels, raunir gisti.
45. Efnilegri, öðrum fegri innist svinnur;
þetta náir Þorkell frétta;
þjóstur heiptar fylti brjóstið.
46. Svo skal vera, bauð út bera barn, án
varnar;

- enn í lögum á þeim dögum
ýtar kunnu heyra nýtir.
47. Máttu' óríkir menn og slíkir margir farga
baldnir sínum börnum, haldið
bannsett þó að réttum sanni.
48. Þorkell býður Freysteinn fríður fljótt, án
ótta,
beri út í bleikum klútum
barnið unga; sinnið harðnar.
49. Undan telst og af því kvelst, að illverk hylli;
þar til lýtur þjóninn nýtur
Þorkels reiði' að vörmu spori.
50. Þá var hraði Þorkels faðir þar til svara
geitir fyrst að góðum vistum:
„Gerið ekki svein út bera,
51. því mér eiginn þanki segir þetta réttur,
flestum dýrri, mannval mesta
megi verða brodda sveigir.“
52. Ekki gegnir gömlum þegni geymir seima,
sagði reiður sveininn deyða
sannlega skal, þótt allir banni.
53. Freysteinn leiddur, næsta neyddur njótur
spjóta
sveininn tók; en silki reinin
sáran grætur, dundu tárin.
54. Gekk til skóga gætir plóga greitt ópreyttur,
mæðu þrunginn mikið ungan
mjúkum sveininn vafði dúkum.

55. Flykkis sneið hann lèt um leið, þess letrið
getur,
barns í munninn bauga runnur;
bólið gróf í eikar skjóli.
56. Vel um bjó, svo veittist ró til varnar barni;
síðan gengur dáða drengur
dæilegur heim á bæinn.
57. Barnið tjáir bónda dáið Baldur skjalda;
líkar þetta linna bríkar
lundi', og var nú kyrt um stundir.
58. Gæðakraptur kvæða taptur kann að sannast;
ljóða stirðan hróður hirði
hlíðar orma njótur fríði.

ÞRIÐJA RÍMA.

1. Þriðja tíma sónar sal
Sigtýs minni gleðja skal;
Bragi skenki boðnar lá
Baldurs fornu kerin á.
2. Þangað bjóða munu mér
mínir Óma fálkarnir,
yndið gæti fagran frið
fengi eg þar unað við.
3. Skáldinn vanda liðug ljóð,
landsins fagnar slíku þjóð,
virðingar af vitrum fá,
vinsældirnar fljóðum hjá.

4. Nú er fjarri svoddan sið,
sèrhvert verður erindið
rèttum máta fornum firt
furðanlega kveð eg styrt.
5. Dafnar hyggjan dáða treg,
dýra bragi forðumst eg;
einatt brestur orðasnild,
ekki fer að minni vild.
6. Þó mun stýrir bænda bezt
bragar virða orðin flest,
því hann vel um vizku rann
veit, eg ekki betur kann.
7. Hýrokinnar anda í
eins og fyrri; bið eg því,
frænings dýnu friðan ver
faðmi gæfan upp að sèr.
8. Enda eg svo mannsöng minn,
myrkrið, stormar, veturinn
drífa' og Ægis dimmu hljóð
deyfa mig að yrkja ljóð.

-
9. **Kemur efnið kvæða nóg:**
Krummur bóndi fór í skóg,
sókti við á söðla bát;
seggurinn heyrði ungbarns grát.
 10. Sveininn finnur, barnið bar
bóndinn heim til kerlingar,
mikið vexti, mannvænlegt;
maðurinn hefur svipinn þekkt.

11. Heyrðu líka hjón órík
hvað til bar í Krossavík,
Þorkels heiptar þunga géð
þeim var jafnan vingott með.
12. Sagan greinir fólki frá,
fjórða dægri sveinninn á
finnast náði, fyltur sú,
frá því hann var borinn út.
13. Krummur lætur Þorstein þann
þýðan heita unga mann,
einnig líka sonur sinn
sagði væri pilturinn.
14. Vex og dafnar þorsteinn þar,
Þórgunna við drenginn var
að jafnaði öllum fín
og honum kendi fræðin sín.
15. Sjö nær Þorsteinn vetra var
vænleikann og þrýði bar,
aflíð, hörku, íþróttir
eins og rekkar fullorðnir.
16. Eitt sinn, svo sem optar þó,
ungur sig að heiman bjó,
Grana vífs um græna flík
ganga nam að Krossavík.
17. Inn í stofu gengið gat
Geitir þar á palli sat,
þessi karl með þrifna kinn
þuldi nú í feldinn sinn.

18. Þorsteinn gengur heldur hratt,
hann á gólfíð flatur datt,
glugga hristist göltur þó,
Geitir karlinn að honum hló.
19. Þetta horfði Oddný á,
ofan af björgum haddar sá
falla bekki tára títt,
tók hún sig að bera lítt.
20. Þorsteinn inn að Geiti gekk
gætinn, orðum hagað fèkk:
„Þó eg detti þarna frekt
þótti þèr nú hlæilegt?“
21. Svaraði Geitir: „Satt er það,
segja kann eg þèr í stað
augun litu áðan mín
ekki sem að vissu þín.“
22. „Hvað var þetta?“ Þorsteinn tèt;
þar til Geitir ansa fer:
„Hvíta bjarnar hún eg sá
hèr inn koma gólfíð á.
23. Stóð, hann við og starði' á mig,
strax inn flana sá eg þig;
þetta dýrið þreps við garð
þèr að fóta kefli varð.
24. Ei mun sviptir sorga snar
sonur Krumms og Þórgunnar,
heldur stærri ættar ert,
opt mèr hugur segir bert.“

25. Margt um ræddu; seggur sá
sat um daginn Geiti hjá,
fýstist síðan firtur pín
fara' um kveldið heim til sín.
26. Gildur sveininn Geitir bað
ganga opt á þenna stað;
„því að næsta þykir mér
þú sem eigir kynni hér.“
27. Oddný hittir úti hann
og honum gefa klæði vann.
Ungur þegn um gota geim
gengur þetta kveldið heim.
28. Vandí sínar komur knár
til Krossavíkur þetta ár;
Geiti finnur gamlaðan,
gaf sig Þorkell fátt um hann.
29. Geitir eittsinn gildan nið
gjörði svo að tala við:
„Oddnýu og Ívari
ætla' eg Þorsteinn borinn sæ.
30. Sá mun öðlast seima bör
sómalegust gæfu kjör.“
Ansar Þorkell orðahress:
„Ei kann eg að synja þess.
31. Vèr skulum sannar fregnir fá,
fýsir mig að hlýða, á
sögu þessa“. Síðan var
sent til Krumms og Þórgunnar.

32. Þar næst hjónin þustu heim,
 Þorsteinn var í ferð með þeim;
 greindu' um fóstursoninn sinn,
 svo sem hann var til kominn.
33. Freysteinn líka fagri tær,
 fyrrum hvernig hagaði sèr,
 þekkur bónda, því ávalt
 þetta ber nú saman allt.
34. Vel um gengið þótti þá
 Þorkeli, sem frétta má.
 Við ætt sína Þorsteinn þar
 þannig gjörla upp vaknar.
35. Sá mun skera Fjölnis flík;
 fór til veru' í Krossavík.
 Þundinn klæða þriflegan,
 Þorkell gjörði vel við hann.
36. Eptir venju, íss um hjall
 áttu menn að ganga' á fjall
 alvanir til þessa þar;
 Þorsteinn ára tíu var.
37. Þetta haustið Þorkell bað
 þægan frænda rætt í stað,
 fólki meður fjalls um reit,
 fara nú í sauðaleit.
38. Fljótt því játar fífu ver,
 Freysteinn kvaddi þá með sèr,
 upp um fjalla auðnur vítt
 ilja stoðir reyndu títt.

39. Garpar fundu grúa fjár,
gæfan þeim í fangi stár;
heimleiðis í djúpan dal
drengir komu, greina skal.
40. Barma auðs var birtan skerð,
brjótar hringa tveir á ferð
hvíldir vilja hægar fá,
haug í dalnum stóran sjá.
41. Ansar Þorsteinn einkar fljótt:
„Eg vil sofa hér í nótt,
fús eg trúí feginn þér,
Freysteinn vaktu yfir mër.
42. Helzt við liggur, hér að gæt,
hvernig sem í svefni læt,
við því máttu vara þig,
vekja skaltu ekki mig.“
43. Þessu lofar Freysteinn frjáls
fríðum runni öldu báls.
Þorsteins byggði þanka hús
þar næst barmi dauða fús.
44. Varð nú fyrst á foldu rótt,
fram til þess að leið á nótt,
lægis funa lundur því
lætur illa svefni í.
45. Braust nú um á hnakka' og hæl,
hans voru lætin ekki dæl,
undrast Freysteinn ógang þann,
allt til dags svo ganga vann.

46. Hlýri dauða' úr húsi draums
hirðis víkur sennu raums,
þá skinfaxa stýrir stór
stefndi inn um vagna kór.
47. Undan skógi hjarna hans
her með slettum vopna lands
hvaða næfa, sem á sèr,
sveita dundu bekkirnir.
48. Fríðan ræddi Freystein við
frómlundaður geðs um mið:
„Dugnað sýndir dáða nú,
dyggilega vaktir þú.
49. Helzt þá hluti tel eg tvo,
trygða vinur gjörðir svo,
er það núna opinbert,
að eg kalla launavert.
50. Fyrsta sinn þá fórst með mig
fram á breiðan skógar stig,
einnig líka aptur nú
öðlast skaltu launin trú.
51. Móður bróður mínum hjá
maklegt skaltu frelsi fá,
tólf af sílfri tryggum hær
tæri eg nú merkur þær.
52. Heilan drauminn herma skal,
haugurinn í þessum dal
opnast náði, út gekk þar
álfur jaka dalnauðar.

53. Sýndist ekki svipillur
sverda geymir rauðklæddur,
þangað gengur, Þorstein fann,
þægilega heilsa vann.
54. Þegar lítur þollinn brands
Þorsteinn tekur kveðju hans,
nafni frèttir einnig að
og hvar hefði sama stað.“
55. Brynjar hermir heitið sitt:
„Heimilið er þessi mitt
haugurinn í djúpum dal,
darra þundi greina skal.
56. Nú er þetta nóg um rætt;
nafnið veit eg þitt og ætt,
einnig líka yggs á frú
afbragð manna verður þú.
57. Viltu nú með klára kinn
koma' og skoða bæinn minn?“
Upp ræð standa Þorsteinn þá,
þessu mót hann sagði já.
58. Skapta búldu bitra þreif,
Baldur auðs með hauka kleif;
þessa hafði þundi brands
Þorkell gefið frændi hans.
59. Bráins dýnu býti þann
Brynjar leiddi haugs í rann;
Þorsteinn skoðar þenna sal
þar með ríman hætta skal.

1. Brjóta kynjar byrðar grana
bragar sakna,
fjaðrir dynja Fjöltnis hana,
fer eg að vakna.
2. Kætti þetta mætast mengi
í meira gildi,
mætti spretta óðar engi
eins og vildi.
3. Sögunnar klausum málið mentar
má til hlýða
eddulausum ekki hentar
óð að smíða.
4. Gamma fjaðra göfugur ver
um gota flæði
fram yfir aðra blómann ber,
sá bað um kvæði.
5. Ekki stríðið mótgang myndi,
mein braut flúi,
sigur, prýði, auður, yndi
að honum snúi.
6. Kynni' eg þylja liðug ljóðin
laufa þundi,

- gleðinnar lilja geðs í rjóðri
gróa mundi.
7. En mig standsar, eg er geigur
óðs við letur,
sjaldan dansar Fjölris fleygur
fálki' í vetur.
8. Þetta varnar mínu minni
mæðir róma,
vil þó gjarna vanda', ef kynni
vínið Óma.
9. Mær svo garða mætti stýrir
mildings kunna,
geðs um jarðar græna mýri
göfugur unna.
10. Kætist hagur dýrum dómi
drótt ei týni,
uppheims fagur yndis ljómi
yfir oss skíni.
-

11. Hæga keypti hvíld að finna
hróðrar iðja,
þar sem gleipti Óðins inna
Ívars niðja.
12. Sinni' ólúid sat með hressum
sjónar baugnum,
vel um búið þótti þessum
þar í haugnum.
13. Sá allkátur sennu glotta
sendir þegar

- ellefu sátu hirðar hrotta
hægri vegar.
14. Báru rauðan búning ýtar
bistir varla,
gleði snauða gjörði líta
garpa snjalla.
15. Tólf bláklæddir, sagan segir,
svipaðir illa,
sátu' óhræddir hinu megin,
hóp að fylla.
16. Einn var mestur illilegur
á að líta,
horfdi gestur hræðslu tregur
á hirði ríta.
17. Hljótt við stýri hrotta viður
hjalaði Brynjar:
„Minn er hlýri sá þar situr,
sem þú skynjar.
18. Oddur heitir maðurinn mestur
mikilegur,
brodda þeitir, grimdar gestur,
gæða tregur.
19. Hverja nóttu hljótum þarna
honum tæra
mörk af Grotta meldri kvarnar
mjög frábæra.
20. Eða merkur mætar tólf
af mundar jaka,

vill fullsterkur vomur á gólfi
við þeim taka.

21. Vanti mundar eld eður ís,
sem er þess jafni,
geira þunda gripi' hann kýs,
svo gnóttum safni.
22. Mánuð saman fengum föll
svo fènu týna,
vor er farin mundar mjöll
og móins dýna.
23. Oddur hefur gull að geyma
gott í skorðum,
málið gefur manni þeim,
er mælti' ei forðum.
24. Unnar glóðin ef fer rætur
undir tungu,
þinni móður það eru bætur,
þegninn ungur.
25. Darra girðir daga, kveldin,
dimmu og morgna,
vandlega hirðir Oddur eldin
ægis norna.“
26. Brynjar fyrst í bekkinn setzt
hjá brögnum sínum,
þorsteinn yzt, svo þar um tètzt,
með þegnum fínum.
27. Í sæti lengur senn ei loddi,
sá hvað þènti,

- Brynjar gengur brátt að Oddi,
 baug afhenti.
28. Frá honum þakka greitt sig gáði
 geymir skjóma;
 Oddur þakka ekki náði
 ægis ljóma.
29. Hver af öðrum Brynjars bragna
 beint sér flýttu,
 gamma fjöðrum gillings sagna
 geymi býttu.
30. Tók með þögnum törgu skerðir
 tollinn blakki,
 engar brögnum gjalda gerði
 góðar þakkir.
31. Brynjar svarar: „Þorsteinn þér
 num þægast haldið
 Odds til fara, eins og mér,
 með eitthvert gjaldið
32. Greitt um palla girnist hnoss
 af gildum reknum,
 þig mun hann kalla einn af oss
 fyrst ert á bekknum.“
33. Gnæpur situr uppi Oddur
 úfrínlegur,
 hans var litur og lyndis broddur
 lukku tregur.
34. Þorsteinn gengur Oddi að
 og exi tekur;

merkis drengur málið það
af munni vekur.

35. „Plagga ríkur em eg ekki
yður að gjalda
garpi slíkum, bráins bekki
brjótur skjalda;

36. muntu' ei vera mikil þægur
málma spennir,
heldur gerast við mig vægur
vesalmennið.“

37. Orku vendur Oddur tær
með illu sinni:
„Kíminn stendur kali mæ
af komu þinni.

38. Eg mun nýtar gefa' að gætur,
gæddur valdi,
hvað þú ríta hirðir lætur
heita gjaldið.“

39. Þorsteinn innir: „Ekki nema
exi góða
hjá mæ finn eg, seggnum sem að
sómir bjóða.“

40. Nam valgerði nadda spennir
nú fram rætta,
málma skerðir móti henni
mund bar þetta.

41. Búldu reiðir brodda þundur
baugs að njóti;

- eggin sneið um alboga sundur
axlar fótinn.
42. Upp man standa álma freyr
með æði stóru
og ullar branda allir þeir,
sem inni voru.
43. Þrifið fengu sárbeitt sverðin,
sem í buldi
yfir þeim hengu, glæsta gerðin
garpa huldi.
44. Inn í hveli hauðurs víða,
hlýt eg votta,
syrtir að eli sigtýs hríða,
sungu hrottar.
45. Þorsteinn skynjar Yggs þar unír
eldur bráði,
Oddur og Brynjar allt eins muni
að afli báðir.
46. Því að hreysti hnignað getur
handarvana,
sèr um treysti Brynjar betur
brodds við grana.
47. Þeir bláklæddu beittu' ósparir
bröndum stóru,
hina mæddu, harðfengari
heldur voru.
48. Þó að drengir misti mund
eða miðjar fætur,

aptur fengu innan stundar

á því bætur.

49. Þorsteinn þegar blóðsins bekk
úr benjum veitti,
eðlilega allt til gekk,
þeir urðu þreyttir.
50. Mundir reiða, móðir verða
málma flesta,
undir freyða, hljóðin herða,
hjálmar bresta.
51. Þar til reiddi þeigi lina,
Þorsteinn byldu,
að hann deyddi Odd og hina,
er honum fylgdu.
52. Hirðir móður hjálma var
en hvergi meiddur;
lætti' upp Óðins eli þar,
en ofsinn deyddur.
53. Hlífðu skjöldum Brynjars bragnar
brodda þundi
í sárköldum eins og hagnar
odda fundi.
54. Auðs tók reynir unnar glóð
af Oddi skæra,
gaf Þorsteini, mælti móður
mundi' hann færa.
55. Brynjar velur brjóti sterkum
branda fjáði,

- tólf af hèlu handar merkur,
hann svo tjáði:
56. „Hlotnast gæði holl af þèr,
sem hreifir baugi,
auði ræð og öllum her
og einnig haugi.
57. Kantu frètta kempan svinna
kosta merka,
upphaf þetta eru þinna
afreksverka.
58. Siðaskipta traustur taka
trúi' eg muni
burtu sviptist breytnin laka
bezt við' unir.
59. Það eru gæði þeim svo breytir
þess að njóta,
hinum æði erviðt veitir
önn siðbóta.
60. Eins og mèt, sem er jarðbúi
ásamt hinum
inni hèt, og allvel trúi
yggjar vinum.
61. Miklu skipta máli þætti
mentum hírdur,
niðja giptur ef þú ættir
yrði' hann skírdur.
62. Mitt og nafnið mætti' hann hljóta,
minstu þessa!

gæfu nafnið gott mun klóta
geymi hressa.“

63. Sá sem eyddi bjarta baugnum
Brynjar stælti,
Þorstein leiddi þaðan úr haugnum
þetta mælti:

64. „Eg hef þér þeim óskum safna,
ekkert styggi,
hvert þitt spor til heiðurs jafnan
halurinn liggi.“

65. Hringa raumur hvarf að bragði
haugs í leyni.
Þetta' er draumur, Þorsteinn sagði
þann Freysteini.

66. Jötuns eið og silfur sjóðinn
sá þar væna.
Heim á leið svo hældu' um Óðins
hrundu græna.

67. Komu heim til Krossavíkur,
kæti magnar,
búinn seimi bóndinn ríkur
báðum fagnar.

68. Menn að bragði fengu fegnir
fèð úr leitum;
Þorsteinn sagði sannar fregnir
seggjum teitum.

69. Sinni móður gullið gaf,
sá gott um skynjar;

menja slóð fèkk mál þar af,
sem mælti Brynjar.

70. Brynjars kendur hverjum halnum
haugur tjáði,
Jökuls stendur djúpt í dalnum
dýr á láði.
71. Hann num vara, hversu gengur
herjans meyju.
Eg skal spara ekki lengur
erfi Freyju.
72. Fagur hagur hrannar glóða
hirði dæmist,
bragur gagur bannast, ljóða
byrði tæmist.

FIMTA RÍMA.

1. Dimmir nótt, en dagur skemmast tekur
mæli eg við mána ljós
Mímis vinar kera ós.
2. Þorsteins saga þregir mig um stundir,
út af henni yrkja hær
erviðt næsta veitir mæ.
3. Orðin falla ekki' í nokkru lagi;
þá fer verst er vera skal
vandað þetta ljóða tal,
4. göfugan fyrir glansa rínar veiti

- vil þó feginn vanda brag,
við hann sitja nótt og dag.
5. Mèr það væri mesta hjartans yndi,
ef að þundi þorna fín
þóknast gæti kvæðin mín.
 6. Sveittur jafnan sit eg um biðjandi,
fróðleiks nornir leggi lið
ljóðunum að bjarga við.
 7. Mildings eigna mætum hirði gagni
allt, hvað hugsast allra bezt,
eða' af ljósum hvarma sæzt.
 8. Þess af innsta epli hugar beiði,
æðstu kraptar meður mèr
mál innsigli þetta hær.
 9. Sigtýs víða svala náir flögta,
stundum verður hvergi hægt
henni' er ekki jafnan nægt.
 10. Íslands vitrir unnar viðir ljósa
og gamma fíðurs grundirnar
gæðin hljóti fagnaðar.
 11. Mannsöng þenna mál er komið að stytta;
gæti hver að sjálfum sèr,
sagan kallar eptir mèr.

12. Þar skal byrja þetta efnið kvæða;
Freysteinn öðlast frelsis dag,
fyrir þorsteins orðalag.
13. Þorkell vissi þundur rastar ljóma,
af göfugum ættum var,
í frammanna kynið þar.

14. Gildur bóndi Grímkell í Noregi
bjó á Vors með fríðan fans,
Freysteinn nefnist sonur hans.
15. Átti Grímkell Ólöfu Brynjúlfs dóttur
Þorgeirs sonar, þar um get,
þessa faðir Vestar hæt.
16. Sá nafnfrægi Sokki hervíkingur,
ættð verkin illsku vann,
inni Grímkel brendi hann.
17. Fór svo næsta Freysteinn að mannsali;
geira tý, sem gisti sút,
Grímkell flutti hingað út.
18. Innir sagan, Oddnýu móður sína,
þráða lindi þakta fè,
Þorsteinn gefur Freysteinu.
19. Bjó í Sandvík býtir unnar ljósa.
Barðs á nesi bónda þann
bragnar kalla landnáms mann.
20. Átti Viðfjörð eyðir sennu glotta,
Hellisfjarðar hafði ráð
horskur þegn um Ísaláð.
21. Sandvíkingar segjast frá honum komnir,
Viðfirðingar við hans gjörð
virða sveit um Hellisfjörð.
22. Einn er nefndur Ásbjörn Kartinnrassi,
átti skip við öldubrík,
uppi stóð í Gautavík.
23. Merkilegur með honum tók sèr fari

- Þorsteinn, vetra talinn tólf,
trönu síla ranns um gólf.
24. Frænda sínum farar nógleg efni
gildur Þorkell gefa vann,
góður reyndist honum hann.
25. Oddný talar eyði viður hringa:
„Ef þú hittir arfi minn
Ívar Ljóma föður þinn.
26. Vilji síðla við þèr Ívar ganga,
fá þú honum fofnis sker
fyrsta sinn, sem gaf hann mèr.
27. Mun þá ekki meiðir hildar serkja,
greinuglega geðs um bý,
geta sagt á móti því.“
28. Móður kvaddi málma týr og frændur,
síðan reið að söltum geim;
seggir fagna röskum þeim.
29. Ástúðlegur ægir hvarma tírum
upp á rendi Íslending,
er hann kom að landa hring.
30. Stúlkur Ránar stöðdu á hringa reyni,
hjartanlegt með hýru geð,
höfðu' hann aldrei fyrri sæð.
31. Sín á milli sögðu dætur Ránar,
lukku gefnum lundi stáls
ljúfur fylgi vinur báls.
32. Stigu' á skipið, strax upp voðir undu;

- glymja strengir gjörðu þá,
grenjar kólga súðum á.
33. Fornjóts arfar fylgdu lundum hjörfa;
norðarlega náðu höfn
Noreg við, en smækkar dröfn.
34. Þetta haustið Þorsteinn fór að vistum
strax að Gimsum Styrkárs til;
stýri bauga gekk í vil.
35. Styrkár virti sterkan úlfafæði,
því hann gjörla varð þess var
vopna týr af öðrum bar.
36. Nú skal greina; nokkru fyrir jólin
upp að Gimsum æða senn
Ívars Ljóma sendimenn.
37. Styrkár finna; strax þeim orðum skila,
veiga týr með vina stoð
vildi þiggja jólaboð.
38. Sá hét Björn, er seggja var oddviti;
Styrkár heita ferðum fer;
fljótt heim leiðast jórarnir.
39. Beislin dynja búin Rínar málmi;
þrjátígi ríða þaktir seim,
Þorsteinn var í fylgd með þeim.
40. Sveittir fákar sína vegi runnu,
hnarreistir um landsins leir,
lengi mælin japla þeir.
41. Styrkár finnur sterkan Ívar Ljóma.

- fagnað honum gjörla gat,
garpi næst um veizlu sat.
42. Flóðið staupa fylti andar lautir,
brjósta kætin bygði sal,
bölið fèll í rauðan val.
43. Þorsteinn gengur þá fyrir Ívar Ljóma
áður en veizlan endar dýr,
álma þetta sagði týr:
44. „Viltu Ívar við faðerni ganga
göfuglegur greitt að mèt,
gefið svarið hringa ver.“
45. Hjalaði Ívar: „Hvaðan ertu kominn?
eins mèt líka hermdu hitt,
hvert er maður nafnið þitt?“
46. Þegninn svarar: „Þorsteins fèkk eg heiti
Oddný nefnist fögur, fín
falda niptin móðir mín.
47. Geitis dóttir göfug eyja moturs
sú er landi Ísa á,
allt hið sanna mun eg tjá.
48. Hèr er baugur, hún bað mèt þèt færa,
kvað og mundir þekkja þann,
þilju veiga gafstu hann.“
49. Bræðin gjörði baldur menja rauðan,
greitt um hjartans götu hlið,
gekk hún upp í andlitið.
50. Skynjar hann er skrímslið þetta kennir,

- hversu ljósin hvarma þar
hún úr máta formyrkvar.
51. Síðan mælti sveipaður heiptar voðum:
„Þrefalt verra, það eg sè,
þú munt eiga faðerni.
52. Þrasa nógir þrælar á landi Ísa,
hún má kenna þessum þig,
þar við ekki bendla mig.
53. Önnungs pútna ætta' eg niðjum kenna
máls í rausi máta hinn,
mig ei kalla föður sinn.“
54. Þorsteinn mælti, þrútinn reiði stilti:
„Ærið talar illa þú
ómannlega svarar nú.
55. Annan tíma á svo mun eg hitta,
við mèt ganga verða skalt,
víst er annars helið kalt.“
56. Brátt úr salnum bendir skundar hrotta;
æði bólginn Ívar sat
og við Styrkár talað gat:
57. „Barmi góður bannaðu fóli þessu,
því mèt alls á þundar kvon
þykir ills af slíkum von.“
58. Gegndi Styrkár: „Gjöri 'eg aldrei þetta,
mesta Þorsteinn mannval er,
mun það rætt, sem hann fram ber.
59. Kynstór reynist kólgu þundur mána“;

- um það ræððu ekki meir;
í styttingi skildu þeir,
60. Göfugur Styrkár Gimsa til nam ríða,
með honum Þorsteinn mætur fór;
másar hver á skeiði jór.
61. Átti Styrkár unga systur væna,
hennar víst að góðu get,
grundin sörfu Herdís hét.
62. Eins var fögur auður lækjar mána,
um vafin með ofnis ból,
og í heiði ljómar sól.
63. Hjartagóð og hæfileg til ásta,
eins og fremur ekki kann
á að kjósa náttúran.
64. Þorsteinn rendi þægum hvarma ljósum
upp á festar unga rún,
allt eins við hann gjörði hún.
65. Höfðu yndi hvort af annars tali;
vetur tvo var Þorsteinn þar,
þaðan vill á saltan mar.
66. Ísland fýsti aptur sitt að líta;
kvaddi vini, fór á fley
flenti' upp kjaptinn Ránar mey.
67. Byrinn leiddi báru ljón um græði;
svo á landi festir fót,
foldinn honum brosti mót.
68. Halurinn ríður heim til Krossavíkur;

- móðir hans og frændur frí
fagna náðu geðs um bý.
69. Hér á landi hirðir ljósa mundar
ekki nema árin þrjú
að því sinni dvelur nú.
70. Felur vini forlaganna skjóli,
síðan reið að sjóar strönd,
súða þar sem flýtur önd.
71. Kolbeinn Sneipir kólgu björninn sala
undir strengjum átti þar,
út með honum tók sèr far.
72. Brjóstamikil blóðughadda hristi
sig við dreka steindan stafn,
stóð í dúka blærinn jafn.
73. Þar til Noreg nadda börfar hittu.
Þegar nú frá þorska leið
Þorsteinn heim að Gimsum reið.
74. Fegins hendi frægur tók við honum
Styrkár vinur trygða trúr.
Tími'er nú að sofna dúr.
75. Leiðist fræði ljóða mèt að smíða.
Greiðist næði hljóða hèt
heiða flæðis glóða ver.
-

SJÖTTA RÍMA.

1. Lystug áður skáldinn skír
skiptu' um hætti braga;
herra þáðu hylli dýr,
hjá þeim náðu sæmd órír.
2. Einatt rúnar eisu gná
unnu þeim fyrir kvæði,
fagurbúna foldu á;
farinn er núna vaninn sá.
3. Gat eg stundum lítil ljóð
laufa samið runnum,
hrings og grund af hyggju slóð
hèr við undi, bætti móð.
4. Nú er eg varla nýttur við
norðra ferju smíði,
lètt því varla máls um mið
mèr vill falla skammdegið.
5. Valur Óma mæðist minn
meiddur hremsu broddi,
kann ei róma kvæði' um sinn,
köldum dróma sár vafinn.
6. Hann þótt leiti, hvar sem kann,
herjans eptir veiði
og til breyti óðs um rann,
ekki veit eg kætist hann.
7. Nema glóða geima ver
gjöri vel að þiggja
mína ljóða hætti hèr,
honum bjóða nú sem fer.
8. Skáld ef mætti heita hans,
hylli beztu njóta,

- eðlið kætti innra manns,
einnig þætti' á raunum stans.
9. Mundi' eg Rínar glansa glóð
göfgum runni færa
bragi mína' og laga ljóð,
láta' ei dvína mæðar sjóð.
10. Heimsku skvaldur mæða mæ,ð,
mest er víst að heyra,
þá erfi Baldurs færa fer
fremd um aldur þeim sem ber.
11. Hljótið gæði heiðurs bezt,
hamingjan yður faðmi,
drottinn græði meinin mest.
Mannsöngs kvæði endað sæzt.
-
12. Mín að gáði mæðar skrá,
minnast þar við skyldi,
H á k o n láði fellur frá,
frægðar tjáði jarlinn sá.
13. Ólafur¹ Tryggva arfi frú
Óðins fékk að ráða;
lund óstyggja lífsins trú
lýð aldygga boðar nú.
14. Halir frétta' á Heiðarskóg
hörku flögðin lagi,
þegnum slètti þar með plóg;
þingið setti fjölment nóg.
15. Spurði gramur hverjir hær
hreinsa plázið vildu;

orkutamur einn svo tær
audnusamur hringaver.

16. „Eg fer hraður“, svarar sá,
seggurinn hæt Brynjúlfur,
lendur maður þessi þá;
þengill glaður sagði: „Já“.
17. Náði ríða vopna ver
við sextígi manna;
fold um víða fákarnir
fengu að líða mæði sér.
18. Hjá Þorkeli gistu greitt,
gildur var það bóndi;
þessum vel er þarna veitt;
þaðan til svo fengi sneitt.
19. Görpum fylgdu götu á,
grátlegt sagði vera,
ef menn skyldi ekki fá
aptur úr hildi bragna sjá.
20. Löndungs bála leipturin
ljóma' um græna foldu,
jötuns mála ulla enn,
unz þar skála litu menn.
21. Sáu skessur þegnar þá
þrjár úr ranni hlaupa,
þær óblessan alla fá,
ein af þessum loðin og grá.
22. Yngri tvær, en hvergi hrós
hafði litur þeirra,

- hveðrur þær á hropta drós
hneptu klær um Óma ljós.
23. Fram óð líka fálu ver,
furðustór að líta,
Oðins flíka grimmur grèr
geira ríka viði sèr.
24. Bar í hendi bitran geir
blossi' úr eggjum sindrar,
mjög illkendi málma freyr,
með honum vendu piltar tveir.
25. Þessi öll um úlfa mar,
illileg að líta,
nauða tröllin nú fram bar,
náðu völlinn spora þar.
26. Hregg úr lagi harðna fer,
hríðar stríðast Óma,
risinn slægi brandinn ber,
brögnum ægir hver það sèr.
27. Loðna skessan líka verst
lætur hjörinn glymja,
drífu hvessir darra mest
drengi' og essin sundrar mest.
28. Illsku tröllin óðu fram,
ólmaðist geir í röndum
blóðs um völlinn drýgðu damm
dunuðu fjöllin hjörs við glam.
29. Hjálma sprengdu, hlífarnar
hrundu sundur lengi,

- valnum tengdu virða þar,
vöndum flengdu holundar.
30. Kunnu ekki menskir menn
móti tröllum standa;
dreyra bekkir belja enn,
biluðu hlekkir málma senn.
31. Brynjúlfur og bragnar hans
bygðu heljar sæti,
örendur í darra dans
drengja hver þá misti fans.
32. Fjórir bragnar flýðu þá
fleins úr köldum stormi;
frèttir sagna fylki tjá;
fèkk ei gagnað eggin blá.
33. Styrkár svara nýtur nóg
nú við þorstein gjörði:
„Væri' ei spara' að vinna plóg,
viltu fara' á Heiðarskóg.“
34. „Þèr að fylgja,“ þorsteinn kvað,
„þyki mèr inndælt vera,
þótt fossi bylgja fleins í stað
fæðir ylgja vildi það.“
35. Af þeim tíðum innir skrá
öld, þegar sólin lýsti,
fóru skíðum fjallið á,
fjarri' er lýðum vegur sá.
36. Að Sæluranni komu' um kveld,
kjósa náðir vilðu;

- Styrkár kann að kveikja eld;
kappa þann eg frægan held.
37. Þiggur ötull þeim í vil
Þorsteinn vatnið sækja,
hafði fötur, fór, eg skil.
fram á götu lindar til.
38. Gulli búið gildri mund
gjörði spjótið taka,
víkur nú um víða grund,
veiga brú þar leit um stund.
39. Fötur bar hún fram að á,
furðu digur þótti,
ekki var svo ýkja há,
eyðir fara mundar sá.
40. Yfirgefa fötur fer,
fýsti nú heim aptur,
um flæði refa víga ver
vill án efa hraða sèr.
41. Elti hana álma þorn,
ákaflega hlupu,
vífs um grana fötin forn,
fram svo anar skuplu norn.
42. Eg vil vona, alstaðar
ekki sóma þætti
Yggs á kvon þeim ungar var,
að elta svona stúlkurnar.
43. Skyldi flýja meyjja mann
myndug yndislega,

sem að fríja sinnið ann,
særing nýja fengi hann.

44. Það skal greina, Þorsteinn sèr
þá ramgjörfan skála,
gangs-óseina greitt inn fer,
gríður fleina hurð skellir.
45. Gegnum hurðu Þorsteinn þá
þungu rennir spjóti,
og með burðum inn kom sá,
allt það furðu kalla má.
46. Spjótið finnur þrekinn þar,
það á gólfi liggur,
kappinn svinnur sakna var
seima innu, er hratt fram bar.
47. Þorsteinn gekk um reisugt rann
rètt óhræddur lengi,
unz loks rekkju líta vann,
ljós á þekku kerti brann.
48. Sízt var gaman, sofandi lá
svipill, digur, loðin,
trölsleg hamra gríður grá,
grett í framan, svört og blá.
49. Skessan móð í silkiserk
svaf hin ógnarlega,
litað blóði var það verk;
voru hljóðin svefna sterk.
50. Yfir henni hanga rèð
herjans ljósið bjarta,

skrýddan kennir skjöld þar með.
skjóma spennir fèkk hann sæð.

51. Stígur rekkju stokkinn á
stýrir blárma málma,
hræddur ekki þegninn þá
þundar fèkk nú logann blá.
52. Bregður vendi benja snar,
briðju klæðum fletti,
undir hendi vinstri var
víst alkendi blettur þar.
53. Hann var snöggur, hitt að sjá
heldur allt kaflaðið,
þar nú glöggur benja ljá
blettinn höggur þennan á.
54. Þegninn hraður þóttist sjá
þar á mundi bíta,
annarstaðar ekki má
eggin skaða trölleið blá.
55. Gegnum kerling oddurinn óð,
og nam staðar í dýnu,
fèkk því hrelling fálu jóð,
firtist delling hels á slóð.
56. Vakna tók við vondan draum
vellur blóð úr undu,
hendur skók til heilla naum,
hrekkja flókin, sára aum.
57. Hljóp að bragði hvílu frá,
halurinn ljósið slókti,

- það til lagði eptir á,
upp yfir flagðið stökk hann þá.
58. Vildi leita vegandans,
víkur nú til dyra,
mæddi þreyta svo til sanns,
sæfðist reita helju fans.
59. Grímnis rauða glossann þar
gildur tók úr sári,
þann ótrauða ylfing bar
eptir dauða kerlingar.
60. Þorstein lengur fýsa fer
fram um skálann leita,
hratt fram gengur hreysti ber,
hurð fann drengur fyrir sèr.
61. Hún má kalla' í hálfa gátt
hnígin vera mundi,
sá þar karl og seima gátt
sátu' á palli, prýddi fátt.
62. Sá var digur, sýndist rekk
svipaður illmannlega,
yfir vigur honum hèkk
og hárs skrautligu klædin þekk.
63. Tröllesleg var að öllu eins,
upp á þessum palli,
bryðjan snara bólgin meins
blökkum þar hjá glami fleins.
64. Dýnu snáka þundur þá
þar með náði líta,

lèku strákar tveir að tjá
tafnsins hákar gólfi á.

65. Niðum flagða varla var
vaxið hár á kolli;
skessan sagða þrútin þar
við þussann bragða mál fram bar.
66. Þar skal síðar segja frá,
sækir hjartað mæði;
sögu bíða morguns má
mín ófríða ljóða skrá.
67. Móðir auðar hjarta ber
blæju eigi sína;
bróðir dauða í hjarta hær
hljóða snauða skarta fer.

SJÖUNDA RÍMA.

1. Goðs tárfaðra gullið búið
gjöri' eg spenna
minnis horn um mánuð þenna.
2. Ýmsar nornir Óðins gjörðu,
í það blanda
mjöðinn rauða mæ til handa.
3. Lögur þessi lyndis epli
lízt ósætur
dagana helga' og dimmar nætur.

4. Lítt upp örfar hyggju hjól,
að hreifa brögum
nú á þessum dimmu dögum.
 5. Rakki selju bítur brjóst,
en bistur andi
vindljóns þínir vopna landið.
 6. Böls of kalda bogmanns merki
ból við Ránar
nú heimsækir niptin mána.
 7. Á þeim tíma ýmsir þankar
yfirbuga,
annarlegt er eðli hugar.
 8. Bið því eðla býtir vildi
báru glóða,
mæðir virða mér til góða.
 9. Þá er eg sáttur, þó að hinir
þar um segi,
að eg hveða kunni eigi.
 10. Gjalda oturs göfugum runni
gæfan veiti
allt það gott, sem hefur heiti.
 11. Skil eg svo við mannsöng minn
í mæddu sinni;
afhent kemur ása minni.
-
12. Aptur stefnir óma fugl
að efni kvæða,
þar sem skessan ræði ræða:
 13. „Syfjar yður?“ sagði hún, „faðir
sæll Járnskjöldur!“
„Nei!“ kvað glossa ýmir öldu,

14. „heldur liggja hugir stórra
höfðingsmanna
á mër nú og eðli banna.“
15. Dóttur sína dáðalaus,
með digran skalla
nam Skjalddísí kauðinn kalla.
16. Ofan á gólfið ljótur leit,
með lund óspaka
skrákana nefndi Hauk og Haka.
17. „Skundi’ þið fram til Skjaldvarar,
þess skyldan krefur,
hafið á gætur, hvort hún sefur.
18. Móður ykkar má ske leiðist
mjög að vaka;“
urnir svo til orðs man taka.
19. Ansar Skjalddís: „Óráð kalla’ eg
yður henda,
börn í myrkri burtu senda.
20. Því eg sá í kvöld að komu
kappar vaskir,
tveir af fjalli furðu kaskir.
21. Hlupu þeir, svo hef eg ei litið
hvarma steinum
meiri ferð á mönnum neinum.“
22. Kvað Járnskjöldur: „Kongsmenn enga
kann eg hræðast,
eða’ í geði mínu mæðast.

23. Einn er þó, sem óttumst eg,
 það ekki svíar.
 sá er Þorsteinn son Oddnýjar.
24. Sterkur kappi stæltum kann
 að stýra brandi,
 hann er út á Ísalandi.
25. Líkt er það, sem liggi blað
 fyrir ljósi brúna,
 hversu forlög falla núna.“
26. „Ólíklegt er,“ Skjalddís skrafar,
 „skuli' hingað
 þessi koma þundur hringa.“
27. Fóru strákar fram og út,
 en fleina sveigir
 undan þeim sèr vèk úr vegi.
28. Stundu síðar sagði flegðan
 svört á vanga:
 „Fýsir mig nú fram að ganga.“
29. Ofan stökk og flanaði fram
 með feikna æði.
 veik frá kenni varga fæðir.
30. Feikna biltu, fram í dyrum
 fenris dýna,
 datt um móður dauða sína.
31. Henni kynlegt verður við
 og vendi úr skála;
 kom þá gætir Grímnis bála.

32. Nadda sendir naut Skjaldvarar
nú upp reiddi,
handlegginn af hyrju sneiddi.
33. Angurvaðils egginn söng
við unda bragðið;
vill inn aptur fara flagðið.
34. Þorsteinn varði henni hús
með hörku gengi,
sóktust bæði síðan lengi.
35. Búldan snældu beitti skálm
sèr bar í hendi,
söng í þungum sára vendi.
36. Þar til lèku þau að eldum
þundar halla,
skessan varð á fold að falla.
37. Flúði lífið, flóðu bekkir
fleins um hjallinn;
í því bili kemur karlinn.
38. Bjart í hendi biturt sverð
hann brugðið hafði;
sig í tjöldum víðris vafði.
39. Lýsti' af glæstum undvargs eggjum
ofur sárum,
hjöltin faguð freyju tárur.
40. Hjó til Þorsteins hrýmnir björtu
heljar færi,
svo hann verður sár á læri.

41. Gat þó forðast mesta megn
af mistilteini,
það var gæfa góð Þorsteini.
42. Upp að hjöltum angurvaðil
Óma frúin
gleipti, klæðum grænu búin.
43. Leiður karlinn lítur eptir
leiptri Óma;
Þorsteinn reiddi þunnan skjóma.
44. Hjörinn sneiddi hönd og fótinn
hyrju kundar;
fólinn leiði fèll til grundar.
45. Býsnum hræddi, brjóstið hristi
beðju grana,
fenrir þegar fèll á hana.
46. Lætur Þorsteinn lafann bjarta
leiðan saka,
heimdals brand af hálsi taka.
47. Eptir þetta ötull gengur
inn í skála,
hugaður geymir hrannar bála.
48. Hann var þrifinn hátt á lopt
og hrakinn niður.
þá var úti allur friður.
49. Er nú komin illa Skjaldvör
aptur gengin,
bíta vill á barka drenginn.

50. Nú var henni Níðhöggs kraptur
 næsta bráður,
 hálfu verri heldr en áður.
51. Annað kemur efni hér
 til æðri heima.
 Óma verður svalan sveima.
52. Þar sem göfug Gæfan sat
 á gullnum stóli,
 lengi vel hún læk að hjóli.
53. Allt í kringum alskínandi,
 eg vil segja,
 hana sátu hýrar meyar.
54. Leit á Þorstein Lukkan sjálf
 og lindir tvinna.
 Vík eg nú til verri hinna,
55. Segir af yrpum svika fullum,
 sorta fölum,
 niður í hálum heljar sölum.
56. Bláleit Helja bólgin sat,
 með býsna reiði,
 hvern sem getur mann hún meiðir.
57. Demagorgon heitir hann,
 sem Heljar landi
 villufullur varð ráðandi.
58. Furie nefnast flegður þær,
 sem fanti þjóna,
 illúðlegar eru sjónar.

59. Skjaldvör kerling, skal eg greina,
 skorpin drilla,
 þar var ekki þokkuð illa.
60. Hyski þetta hyrju lítur
 helju fanga
 og hana knúði aptar ganga.
61. Vildu nornir verstu það,
 að veiga baldur,
 bæði misti auð og aldur.
62. Svo hann felli fyrir kyngis
 feikna' óhæfu.
 Víkjum nú til góðrar Gæfu.
63. Runnu tár um rósar kinnar
 Rínar glansa,
 eik svo náir ekki dansa.
64. Góðhjartaðar grètu meyjjar,
 Gæfu meður,
 Þorsteins fallið þær ei gleður.
65. Flughams jóku ferðir lindur
 Fofnis jarða
 austur reistu til Útgarða.
66. Glansaði um lopt og lög
 af ljósi þeirra.
 Hér um verður herma fleira.
67. Ríki þessu ræði sá,
 þó rausn að þoki,
 Útgarða hèt lofðung Loki.

68. Fóstru átti fylkir þessi,
furðu gamla.
náði vítt um veröld svamla.
69. Öldruð nornin Elli hèt,
með ástar vana;
Gæfan finna gjörði hana.
70. Bað Þorsteini leggja lið
og leysa frelsi
darra tý úr dauðans helsi.
71. Ripti gaf og Rínar málminn
refla grundu;
þæg varð hún á þeirri stundu.
72. Lofaði deyfa Heljar hug,
en hirði klæða
aðstoð veita allra gæða.
73. Æðstu krapta einnig viður
uppheims ríkja,
Hel að skyldi málin mýkja.
74. Elli kveður Gæfan góð,
í gríðar kala;
reisti nú til sinna sala.
75. Meir um hana mun eg ekki
mærðir vanda.
Geta skal um reyni randa.
76. Hugsar Þorsteinn mestur muni
að mildi' og krapti,
sem alla hluti af engu skapti.

77. Hafði líka heyrt af boðan
hilmis trúar;
vondri hèt frá villu snúa.
78. Ólafi kongi allvel þjóna,
einnig fína
hlýðni' um alla æfi sýna.
79. Ef úr þeirri kreppu kæmist,
kvaðst hann vilja
efna slíkt, en ekki dylja.
80. Þegar hugsað þetta hafði
þundur skjóma,
sá hann eins og sólar ljóma.
81. Framan í augun ljósið lýsti
leiðrar skessu,
máttlaus varð hún þá af þessu.
82. Gat ei skaðað góma broddum
garpinn trúa;
geispaði samt og gjörði spúa.
83. Andlit Þorsteins illum mætti
óðauns krapti,
svo lá við þana laufa rapti.
84. Ýtar meina, óþekt spýju
inn um munninn
í brjóst sè þundi bauga runnin.
85. Einhamur því ekki væri,
að öllu leyti,
síðan frægur sverða beitir.

86. Allt eins kynni einnig slíku
efni valda,
út var borinn brjótur skjalda.
87. Lá sem dauður langa stund,
af ljótri pressu,
eyðir klæða undir skessu.
88. Eg hef beðið dísir duga
darra runni.
Nú er lokið mál í munni.
89. Náðir friðar góður greiði
gæðin fríðu,
mæði sneiðist meður blíðu.
-

ÁTTUNDA RÍMA.

1. Hyggju svæði margt þó mæði,
ei má við sporna,
kjöri' eg bæði kveld og morgna.
kvásis blæði undin forna.
2. Þreyir hagur, dimmur dagur
dróttum býður,
röðull fagur sæzt að síður,
samt minn bragur af vörum líður.
3. Eðla fríðan fyrir blíðan,
fremdum þakinn,
óðar klíða efni hrakinn
eg er að smíða sofinn og vakinn.

4. Fer eg stúrin, lyndis lúrin
ljóðum tæra,
geðs um múrin greitt frábæra,
get ei dúrin sofið væra.
5. Dansar kvæða glansi gæða
greina smiða,
mig vill mæða hitt til hliða
Herjans flæða sízt vill iða.
6. Mun þó reyna runnum fleina
og Rínar glóða
liljum greina af munni móða
mína seina þætti ljóða.
7. Hreinar dygðir, hjartans trygðir
hver einn vandi,
sinnu bygðir stöðugar standi,
stefni hrygðir geðs úr landi.
8. Viðfræg er og eilíf hær,
það allir róma,
dygðin ber þann sagðan sóma,
sorgin þver af hennar ljóma.
9. Hún er fest í hjarta mest
á hollum rótum,
aldrei sæzt að fari af fótum,
fargar pestum klækja ljótum.
10. Elskan vinnur allt með svinnu
yfir bragði;
en haturs innu hver við lagði,
hann ósvinnu plágast flagði.
11. Frá oss vestir flýi lestir,
fólkið kætist,
yndi hrestir menn svo mætist.
með geðfestu eptirlæti.

12. Fel eg gæða geymi klæða
guðdóms hendi;
mín svo ræða mannsöngs endi;
mæð til kvæða sögunnar vendi.

13. Ljóð ógreið um lyndis heið
af listamanni
stefna leið, þó stundir banni;
Styrkár beið í sæluranni.
14. Honum lengist, þar af þrengist
Þorstein vantar.
hvíld ef fengist hann það pantar,
hlupu' inn drengir tveir sem gantar.
15. Sax í hendi hver með rendi
að halnum skjóta,
á fætur vendi, frægan spjóta,
fýsti bendir orku njóta.
16. Illsvipaðir, stygða', óstaðir
strákar voru.
vondsku hraðir að veita klóru
valregns naði þá með fóru.
17. Styrkár lamdi stráka' og tamdi
stokknum meður.
báðum grandist viðris veður,
vonda kramdi dauðinn tæður.

18. Vildi lundar gargans grundar
gjarnan leita,
og hans fundar yndis neyta;
út svo skundar kempan teita.
19. Lindar bála braut óhála
börinn svinnur
gekk og skálann gjörla finnur,
gat ei brjálást kornið sinnu.
20. Tröllin dauðu dygða snauðu
á döprum velli,
sára rauðu svipt þar elli
sá ótrauður málma fellir.
21. Hvergi lítur halurinn nýtur
hann sem þráði,
hrygð að flýtur hyggju láði
heit upp brýtur þankinn fjáði.
22. Lífs ef svinna fæ að finna
fleygi randa,
mun eg ei linna mig að vanda
og mestum sinna guðdómsanda.
23. Gekk í skála græðis bála
geymir dyggur,
gat nú fála og geira yggur
á gólfi hála sæð hvar liggur.
24. Mælti' án kala,“ máttu tala
minn fóstbróðir;“
gamma sala geymir móði
grundar vala svarar bjóði.

25. „Mèr að þrengir mikið lengi
mögnuð skessa.
örfast gengi yndis hressa,
ef burt fengið dregið þessa.“
26. Þetta vinnur, þegn bar stinnur
þreknar hendur.
þreytu finnur þroska vendur,
Þorsteinn svinnur upp nú stendur.
27. Stála rjóður stirður og móður
stóð af brögðum,
kappinn góður fekk af flögðum
feikna móð, sem áður sögðum.
28. Á háls brjóta hirðar klóta
hrekkja gríði,
með svipan fljóta, sem til hlýðir.
svo nam þrjóta kalda stríðið.
29. Náði greina fleygir fleina
af ferðum stríðum
mistilteina meiði fríðum,
mátti reyna orku tíðum.
30. Styrkár tær og satt það sver,
að svo mun lenda,
hjálma ver með hreýsti kenda
hróður ber til veraldar enda.
31. Fofnis tauga brjótar bauga
blóðs um völlinn.
þá hlýrnis auga fegrar fjöllin
flagði drauga brendu tröllin.

32. Húss um reita lautir leita
lengi vinna.
mundi þreyta seggi svinna,
svo má heita ekkert finna.
33. Búið er þetta; bragnar rætta
braut fram halda
um álfu kletta áður talda,
ýtar frétta' af lundum skjalda.
34. Þeirra blómi, sigur og sómi
segist víða,
manna dómi má þeim hlýða
mestan rómi norsk alþýða.
35. Ólafur gramur gæfusamur.
að gumna beiðslu,
maktar framur í góðri greiðslu
gæskutamur sat að veizlu.
36. Innir saga um þá daga,
orkuvandi
með heiðurs plag á Hörðalandi,
hvergi bagar nokkur vandi.
37. Styrkár því og Þorsteinn frí
til þengils venda,
heilsan nýja honum senda,
hljómar gígja máls alkenda.
38. Var ei blómi' og siða sómi
seggjum fjarri,
Ívar Ljómi öðling nærri
með urnis dómi mörgum kærri.

39. Tiggja' á milli' og tífings spillis
tveir menn sátu;
varga fyllir var nú kátur,
vitrum stillir eptirlátur.
40. Beslu þekka brugðið fékk nú
blysi óma,
þar til bekkjar þakinn sóma
Þorsteinn gekk fyrir Ívar Ljóma.
41. Nauts Skjaldvarar nam ei spara
nýtan fleininn,
setti þar að bringu beini
brátt og svarar hringa reynir:
42. „Máttu kjósa mána ósa
mèr við ganga
bör, eða ljósa bifurs tanga
bragð heldrósa snauður fanga“.
43. Ívar gegnir ungum þegni
orðagreiður:
„Að þínu megni þyki mèr heiður
í þundar regni vopnameiður.
44. Sú var iðja góð, er gyðja
gafst upp feiga;
þrekversk styðja þeginn mega;
þig fyrir niðja vil eg eiga.
45. Þín er móðir gegn og góð,
sem greinir rættar
tals um slóð hefur saman settar
siðugt fljóð, eg játa þetta.“

46. Bræðin niður fèll, en fríður
faðmar rekka,
yndið styður þegna þekka,
þá hver biður annan drekka
47. Buðlung nú þeim boðar trú,
sem brandinn skóku,
hárs á frú þeir tiggja tóku,
tals um bú og dygðir jóku
48. Lofuðu blíða fylki fríða
fylgi veita,
guði hlýða, en goðum neita;
gæðin prýða rekka teita.
49. Milding greina' af fundi fleina
og frægðar plógi,
sem máttu reyna málms í rógi
meiðar fleina á Heiðarskógi.
50. Prýsadi mildi guðdóms gildi
gramur af hjarta,
sem láta vildi ljósið bjarta
líknarfylði í nauðum skarta.
51. Skírast báðir fèlagar fjáðir,
fögnuð hljóta,
hvergi þjáðir heilla njóta;
hreinar dáðir aldrei þrjóta.
52. Garpurinn blíður að Gimsun ríður,
gumnar fagna,
Styrkár fríður foringi bragna,
fèkk þá lýður kæti magna.

53. Virðing þiggur vopna yggur
af vísi mesta.
fèkk aldyggur eldinn bezta
ekki styggur þundar gesta.
54. Þorsteinn glaður grams hirðmaður
gjörast náði
og Ívar hraður frægða fjáði.
full hugaður í sinnu láði,
55. Fylgdu lengi' í fremsta gengi
fylki þjóða,
höfðu drengir hrósið góða
hjálma sprengi gjörðu rjóða.
56. Flóðið gínars fróðum sýna
fæst ei stundin;
gróður dvínar hljóða hrundin,
hróðrar lína' í tjóður bundin
-

NÍUNDA RÍMA.

1. Eg mun verða eina stund
óðar fundinn byrja minn,
tímann skerða' og létta lund,
löngum brestur málsnildin.
2. Eg er að skoða söguna samt,
seint þó gangi bragar smíð,
þankinn boðar þetta samt,
þjóðin muni verða blíð.

3. Vantar rætta stöku stand,
stúrin lund af mæði blæs,
senn mun þetta sónar bland
sendast undir fellið Snæs.
4. Þórnesinga fyrir flóð
Fjölnis staupa bar eg lítt,
mörg þar hringa gefni góð
gladdist opt við kvæðið nýtt.
5. Þeim hef eg vandað löngum ljóð
löguð eptir eðli mín,
í hyrjar anda misti móð,
mátti hjá þeim drekka vín.
6. Sama sinnis er eg enn,
ægis völvu mána grund,
Sigty's minni tíðum tvenn
tæri', og fleiri marga stund.
7. Gaman tæða veiga ver
virði engi lasti hnjóðs,
þó eg kveði þetta hær,
það er stúlkum ei til móðs.
8. Manninn kalla minni heimt
menta skrifin vizku gjörð,
gott eg spjalla, gæfist þeim
gróður dygða' um sinnu jörð.
9. Lífið flýr og fegurð manns,
firrast vinir líka þá,
en orðstír deyr aldrei hans,
ef hann góður verða má.
10. Hvikult tafl í heimi er
hverskyns prýði þegar sæzt,
vöxtur og aflið víða fer;
vizkan gengur yfir flest.

11. Þegar ljósin hvarma hýr,
hreina segurð mega sjá,
yndis hrósi elsku dýr,
una þau sèr jafnan þá.
12. Mikið skilur myrkur sól,
mæðu tíðir gleðistand,
voðabil um veðra hjól
varmans blíðu, hjálp og grand.
13. Elksu, reiði, yndi, hrygð,
eldinn, vatnið, daginn, nótt,
bygðir, heiði, blíðu, stygð,
bölið, kæti, heilsu, sótt.
14. Göfugum njóti glansa hvers
gamanræðu mína þyl;
mannsöngs þrjóti þetta vers;
þokast kvæði sögunnar til.

15. Í Þrándheimi innir nú
af þeim bónda kvæða strá
hafði' í Reimi herlegt bú
Hárekur er nefndur sá.

16. Lendur maður lítt vinsæll,
lifði fjáður aura ver,
tók við kristni týr ódæll
tírfings eggja þessi ver.

17. Frètti harri, Freys og Þórs
forneskjunnar gamalt safn
mundi í fara málma þrórs,
mönnum heiðnu næsta jafn.

18. Veizlu tekur vísir þar,
 vildi reyna satt um kvitt;
 kostinn frekur bóndinn bar
 buðlung fram og ölið sitt.
19. Öfundsjúkur, illgjarn með,
 á manndygðum hafði brest.
 geðs ómjúkur gat nú sæð,
 gramur Þorstein virti mest.
20. Hárekur við Þorstein það
 þorir tala eina stund,
 eptir spyr og inna það
 afreksverkin menja lund.
21. Góðlátlega gegna vann
 gildum bónda kappinn snar,
 svo án trega sannleikann
 sínnum fram af verkum bar.
22. „Eg vil frétta, Þorsteinn, þig.
 þenkir þú að manni sæ
 nú um slætta Noregs stig
 nokkrum við þig jafnandi.“
23. Þorsteinn ansar: „Ekki veit
 eg til þess að svara hær.“
 Hinn til sanns um hyggju reit
 Hárekur svo mæla fer.
24. „Hver ætlarðu ykkar grams
 afs að kostum meiri sæ?“
 Freyr að spurður elda dams
 aptur þannig svaraði:

25. „Flest allt skorta meira mig
milding við en aflið kann,
framt þó gorti fróns um stig.
fæ eg jafnast ei við hann.“
26. Síðan skilja talið tveir:
tiggja bóndi finnur nú,
sagðist vilja sverða freyr
segja það í góðri trú.
27. Yður tjáðist, öðling, jafn
allra frægða Þorsteinn til.“
Lofðung náði lyga safn
lítið akta geðs um bil.
28. Nokkru seinna niðlung tær:
„Nú mun bezta happa stig,
hver sá einn, eg herma fer,
hefur jafnað sèr við mig.
29. Orku reyni' og fpróttir
eða Þorsteinn! mun það satt.
að þú greinist æðri mèt,
eða jafn í frægðum hratt?“
30. Lýsir Þorsteinn lofðung þar:
„Lygi' er þetta upp á mig.
með hrekkja kosti. hilding snar!
hver hefur slíku fræddan þig?
31. Mèt Hárekur hermdi það,“
hilmir ansa móti kann.
Þroska frekur þegar í stað
Þorsteinn kongi svara vann:

32. „Hverju veldur það er þraut
þagmælskan, sem honum er á?
að hann heldur ekki' um naut,
er hann blótar, segir frá;
33. mála sannast það er þó,
þetta glósa var ei fjær,
heldur en annað hjals um kró,
hvergi sem að áttum nær.
34. Allt eg tjáði munda mig
milding yður skorta við,
eins á láði eiginlig
orkan minna sýndi lið.“
35. „Er það satt?“ kvað sikling frí;
svör af krefur menja álf;
„hæfi statt mun eitthvað í,
á eg,“ segir hann, „valinn kálf.“
36. Kongur segir: „Sjá vil eg,
sem þú hefur mæti á“.
Odda fleygir á þann veg
öðling gefur þar til já.
37. „Vèr skulum fara fram á skóg.
fögur þangað liggur braut
eg vil svara nautin nóg
niflung sèr og þeirra skraut.“
38. Þar sem brautin leiða lá,
lofðung kallar sína menn;
firðar nauta flokkinn sjá
fram um valla rjóðurin.

39. Þrekinn hvalur þrymseilar
 þar af sigur öðrum dró,
 fitu þvalur boga bar,
 býsna digur virtist þó.
40. Gæða tregur þótti því
 þessi boli öskra vann,
 illilegur nú á ný,
 nokkrum tók að blöskra hann.
41. „Hèr er nautið hlaupandi,“
 Hárekur svo mæla fer,
 „æ mun þraut, ef af því sè,
 einnatt fylgi veitti mèr.“
42. Ljóst til svara lofðung vann:
 „Lízt mèr uxann prýða fátt,
 viltu fara Þorsteinn þann
 þegar taka' og reyna mátt?
43. Enga tel eg bygðar bót,
 boli galinn fyr og síð,
 holts um mela hafi rót,
 og Hárek fylgi alla tíð.
44. Þorsteinn veður fram í flokks
 fjöldann nauta hauka kleif
 kappinn, meður bása brokks
 brátt í apturfótinn þreif.
45. Rifnar bæði húð og hold,
 hèr næst gekk af leggurinn,
 fætur klæðir fremri mold:
 furðar marga átökin.

46. Þar á stundu bása brjót
 bilaði krapta, dauður hnè:
 veiga lundur færði fót
 fylki Noreg ráðandi.
47. „Hjá þér unir hreysti þrátt.“
 hilmir greinir þetta senn,
 „aldrei num þér afla fátt,
 ef við reynir mennska menn.
48. Mun eg nú, sem maklegt er
 mannsins nafni fá tilbót,
 kostum búinn kesju ver
 kalla þig Þorstein Uxafót.“
49. Gramur síðan gaf honum hring,
 gersemi það mesta var;
 þakkar fríðan fofnis bing
 fullhugaður kappinn snar.
50. Varla lægðar heims um hjól
 hreysti gnóttir verða rekk,
 í merki frægðar mundar sól
 mergs á himni kappans gekk.
51. Gramur svinni, greina má,
 ganga svo til bæjar vann,
 kastar sinni eigu á
 auðinn Háreks gjörvallan.
52. Rak úr landi ræsir þann
 rekk, sem heiðni fremja var;
 hreppti grand og blíðu bann.
 Búið er efni rímunnar.

53. Ljóð ófróðu lesi hær,
lagstirð бага hagar dag.
glóða móðu göfugur ver,
gagurt bragar plagað lag.
-

TÍUNDA RÍMA.

1. Þundar kera drykkju damm,
drótt ef stunda kynni,
eg vil bera yður fram
í tíunda sinni.
2. Síðast vínið sónar veitt
siklings landa hirði,
honum sýni enn nú eitt
eptir vanda virði.
3. Fríður, góður, merkur, mætur,
maður að trygðum fundinn,
þýður, rjóður, gegn, ágætur,
glaður, dygðum bundinn.
4. Íslands fegurst eðla ljós
einatt lýði gleður,
reiði tregur hefur hrós,
hjarta prýði meður.
5. Honum bjóða hróðrar vers
hjärtans yndi vekur,
orðagróða þó til þess
þrjóta lyndið tekur.

6. Þrauta hagur þar af dvín
þegar geði breytir,
augun fagurt elska mín,
yndið gleði veitir.
7. Lund óstyrkri líkn í tē
leggst, en neyðir dvína,
þá úr myrkri sæla sē
sól í heiði skína.
8. Bið til værða mýki móð
mektug hyrjar vindi,
negg bíldsærða gæfan góð
gjöri smyrja yndi.
9. Þá skal dansa hjartað hēr,
hugur fagna brjósti,
ef það kransa yndis ber,
ekkert hagnar þjósti.
10. Margt til ber að kvæða kraptur
kortar lögur góða;
nær mun mēr nú auðnast aptur
út af sögu ljóða?
11. Siðum breyta sízt mun leiða
sinni' að mætti högum,
eg skal heita, ef menn beiða,
öllum hætta brögum.
12. Það með sanni þenkja má
þýður geymir sveita,
náttúran þó neydd sē frá,
• náið hún heim að leita.
13. Heiður, sómi, heilsa, friður
heillir skaptar styðji,
hvers kyns blómi eflist yður,
allir kraptar biðji.

14. Sízt aðkasta fólk eg finn,
fegurð mína játa,
þann síðasta mannsöng minn
mun svo dvína láta.
-
15. Þar að plógi mæðar má
miða' í færi búna;
Heiðarskógi fréttist frá
flögð þar væri núna.
16. Til stallbróðurs Styrkár vann
stolta senda rekka,
kappinn rjóður frægan fann
frænda kendan þekka.
17. Þengils leyfi þar til fèkk
þrotinn neyðar plógi.
fylgja hreifir fleina rekk,
fýsti' að Heiðarskógi.
18. Hver var öðrum fylgja fús,
ferð sèr undu alla.
senn á jöðrum sæluhús
seggir fundu fjalla.
19. Náðir þar um norfa jóð
nýtir fanga kunna,
þegar var nú værðin góð
vitra spanga runna.

20. Njótar gladdir virta vel
vakna fjáðu ríta,
úti staddir tveir, eg tel,
tólf menn náðu líta.
21. Auki þessa eina sjá
alin hrekkja gráði,
það var skessa heldur há,
hyrjan þekkjast náði.
22. Forðum sleppti Þorsteinn þar
þótti meiri núna,
þegar hreppti þrauta þar
þeigi með geirinn búna.
23. Hún var mesta höfuðflagð
hèr á fundi ýta,
allra vesta yfirbragð
á henni mundi líta.
24. Þangað komu týrar tveir
tyrfings þunnu eggja,
tamir rómu, glæstum geir
garpar kunnu leggja.
25. Skessan mælir: „Þar ert þú
Þorsteinn Uxafótur!
grimd upp stælir geðið nú
greitt með hugsan fljótu.
26. Áður föður meiddir minn,
móður og systur fríða,
óma röðul þekki þinn
þegninn bisti víða.

27. Styrkár mína drjúgur drap
 drengur fína barma,
 heiptar lína heljar gap
 honum sýni varma.
28. Þá eltingum æði hrædd
 eg varð slingum þínum,
 hlaups á þingum mikið mædd
 með særing og þínum.
29. Níu vetra vals um gólf
 var eg á þeim tíma,
 má nú lettra mun eg tólf,
 mælti gráleg íma.
30. „Flýtta’ eg mēr í foldar hús
 fleina týr þá skildum,
 bráins skerið bar eg fús
 burt, það skíri gildum.
31. Föður deyddir meðan minn,
 margt eg hafði gripa
 hýru sneydd í húsið inn,
 hær til krafði skipa.
32. Undir móður minnar sæng
 mektar ráði hasta,
 mörgum góðum handar hæng
 í húsið náði kasta.
33. Skelking fríðan frægðar mann
 fékk eg ekta bandi,
 formann lýða heitir hann
 hær í mektar standi.

34. Sverða fári sómann ber,
 samt við hann til skyldi,
 að Styrkári eins og þær
 æfi bannið gildi.
35. Nú er stríður halurinn hér,
 hans ellefu bræður
 fylgja tíðum vopna ver,
 verður án efa skæður.
36. Þú munt sýna þurfa vörn
 þær ef duga skyldi,
 þessir fína fylla örn,
 flesta buga gildir.
37. Rökkvar þundar eli að,
 oddar skeiðar flúðu,
 víga lundar bæsinga blað
 býsna reiðir lúðu.
38. Óð Skjaldgerður skessa fram,
 skundar að Þorsteini,
 týr lofsverður hennar hramm
 hrotta blaði reynir.
39. Skessan ólma sköfnungs egg
 skildi lætur granda,
 vopna hólmar vörðu segg,
 víga þrætur standa.
40. Aldrei meiri áður þraut
 átti njótur skíða,
 beittum geiri halurinn hlaut
 henni móti stríða.

41. Naut Skjaldvarar nam Þorsteinn
nú með hendi reiða,
náði para sá óseinn
sundur kvendið leiða.
42. Því um mjaðmir, sagan sver,
sverðið klipti hana;
heljar faðmi falin er,
fála giptist bana.
43. Skelking sundrað hafði hjör
hreysti sýndi snjalla,
Styrkár mundar blóma bör,
brandi týndi varla.
44. Ellefu verjast eina stund,
oddar berjast saman,
blóð úr ferjast breiðri und,
búklarar merjast framan.
45. Sára rauðir sigu' að mold
sviðinn grandar þètti,
þessir dauðir fèllu' á fold;
fjúki randa lètti.
46. Seggir bera sigur hrós,
síðan jarðhúss leita;
tóku hvera leyfðir ljós
lundar harðra skeyta.
47. Strax á Gimsar hèldu heim,
hrósið skripta þáðu;
frèttir ýmsar fóru' af þeim;
fènu skipta náðu.

48. Bað Herdísar Þorsteinn þá,
þilju skæra veiga,
gæfan fýsa gjörði á,
garpurinn fær að eiga.
49. Veizlu magnar veitir fès,
vísi prýddi sæti,
allir fagna elda hlès
álfar skrýddir kæti.
50. Fenju starfa fríðri vör
fögnuð blessan veitir,
gat við arfa bauga bör,
Brynjar þessi heitir.
51. Baugs með hlíði buðlungs til
börinn víkur randa,
þakinn prýði' og unnar yl
Óðins flíkum granda.
52. Langa barðist Ormi á,
öðling fylgði sínum,
hraustur barðist hjörnum blá,
hèlt á skildi fínum.
53. Þegar grandíð buðlung bar
brott úr kífi flúinn,
synti' að landi Þorsteinn þar,
þiggur lífið búinn.
54. Eiríks þáði garpur grið
góð í flestu lyndi,
svo á láði fúsan frið
fèkk með bezta yndi.

55. Í Þrándheimi þrekinn bjó,
 það til ellidaga,
 fögrum seimi þakinn þó.
 Þáttinn fellir saga.
56. Bið eg vildu laga ljóð
 listasmiðir kvæða,
 gæzku fyldu geðs um slóð
 góðir við að ræða.

*

*

*

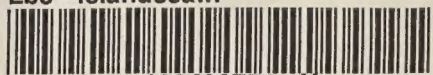
57. Eðla mætur eignist Jón
 Árna niður fríði
 kjalars vætu kera lón,
 kosin styðji þrýði.
58. Er sá góður yfirmann
 allra Snæfellinga,
 mæltum hróður mig bað hann
 mjaða' í lagið hingað.
59. Mitt í tómi mun eg nafn
 mönnum lýsa verða:
 Reiðin, blómi, sorga safn
 sýnir ísinn skerða.
60. Tíð forundruð dauf og dimm
 drýgir slokið næði,
 sjötján hundruð fimmtígi og fimm
 fèkk eg lokið kvæði.

61. Verði þægðar vísna gjörð
vönduð handa einum!
Eg hefi plægðá óðar jörð
á Sáðlanda reinum.
62. Göfugur virði veiga týr
versin smáu ljóða!
ofur stirð og ekki dýr,
eg sem nái bjóða.
63. Bezti friður, dáðir, dygð
dýran geymi klæða
haldist viður, hverfi stygð,
hressi seimur gæða!
64. Eyðast, leiðast óðar ljóð,
yndið bindi lyndi,
neyðast, greiðast hróðrar hljóð
hryndi' eg rindar vindi.
-

Prentvillur.

- Bls. 4¹²: Balðurs f. Baldurs.
- 4¹⁷: fjótt f. fjótt.
- 5²⁷: Strúð f. Skrúð.
- 7¹⁰: Klippur f. Klyppur
- 7¹⁸: elfdur f. efldur.
- 7²⁵: íþróttir f. íþróttir.
- 11¹⁶: burdar f. burðar
- 12¹¹: gróins f. góins.
- 15¹⁶: æðir f. æðri.
- 20³: rættum f. rættum.
- 26⁷: hvaða næfa f. hvaðanæfa.
- 27²: sverða f. sverða.
- 30¹³: horfði f. horfði.
- 32¹⁶: num f. mun.
- 32²¹: úfrínlegur f. úfrínlegur
- 36¹¹: Siðaskipta f. Siðaskipti.
- 41¹⁸: ægir f. Ægir.
- 49²: auðnusamur f. auðnusamur
- 51²⁸: vilðu f. vildu.
- 52²⁵: ungar f. ungur
- 55²²: klædin f. klæðin
- 57¹⁸: hveða f. kveða.
- 58⁹: skrákana f. strákana.
- 58¹⁵: man f. nam
- 60¹⁰: beitti f. beitta.
-

Lbs - Íslandssafn

100492751 - X

